

[Rytter.]

ind fra en Lov, som handler om Børneopdragelse, og naar en Lærer gør sig skyldig i et eller andet efter en saadan Lov, skal han selvfølgelig miste enhver Ret til at undervise. Men her, hvor Loven gælder alle, er jeg bange for, at den Regel er for absolut, ikke af Hensyn til dem, der har gjort sig skyldige i disse Ting, de interesserer mig ikke, men fordi jeg frygter, at vi dér bliver for strenge, og at vi om nogle Aar maa begynde at mildne Regelen. Det vilde for mig være en Sorg, hvis vi senere skulde komme til at sige: vi har behandlet de Mennesker for strengt, vi maa til at lappe paa det — hvis man maaske oven i Købet fra Befolkningens Side vilde sige: Ja, de dømte er blevet behandlet for haardt! Jeg vilde nødigt, at vi skulde opleve den Dag, for jeg synes, disse Folk stort set har fortjent de Straffe, som der her er Tale om, og det vilde derfor efter min Mening være uheldigt, hvis vi skulde til at lappe paa det senere, blot fordi vi maatte indrømme, at vi var gaaet for kategorisk til Værks.

Det var de tre Hovedspørgsmaal: Lovens tilbagevirkende Kraft, Strafminimumet paa 4 Aars Fængsel og Dødsstraffen.

Jeg skal dernæst lige nævne den Paragraf, som det ærede Medlem Hr. Steincke var inde paa, nemlig den saakaldte Stikkerparagraf. Den forekommer mig uheldig, for jeg er bange for, at vi ikke kan ramme alle skyldige efter den. Derfor vilde jeg have foretrukket, at man havde haft en Paragraf, der rakte meget videre, som rummede en almindelig Straf, der kunde ramme alle dem, der var med til at fremkalde Tildragelserne den 29. August 1943, dem, der var med til at sætte Jødeforfølgelserne eller Politiets Fjernelse i Værk; det vilde saa at sige være en Fanfare med Hensyn til det, der er Hovedpunktet her. En saadan almindelig Bestemmelse har man imidlertid ikke, man har kun denne Stikkerparagraf. Jeg er som sagt bange for, den ikke er tilstrækkelig. Tag f. Eks. et Tilfælde, vi kender: en Stikker har bidraget til, at et Menneske har maattet gaa under Jorden eller rejse til Sverige; det Tilfælde kan ikke rammes gennem Loven. Man kan trøste sig med at sige: ja, men Domstolene vil nok dømme ham alligevel. Det er imidlertid for mig en daarlig Trøst, naar først vi har Loven, at kunne sige: vi maa tage de Tilfælde med, det har været Meningen. Man bør, i det Øjeblik man laver Loven, sige: de og de Tilfælde skal med, og Regelen skal formuleres herefter.

Der var saa Tale om et Par Paragraffer,

der omhandler Forhold, som ikke før var strafbare, men som nu bliver det. § 10 omhandler dem, der har hvervet eller ladet sig hverve til tysk Krigstjeneste, og siger, at de skal straffes. Denne Paragraf er ændret i Folketinget, efter min Mening til det bedre. Men Spørgsmaalet er her det, som det for Resten er i alle Tilfælde: Bør man ikke altid tage det konsekvente Standpunkt? Bør man ikke i Stedet for at tage en urigtig Regel og saa lappe paa den ved forskellige Modifikationer hellere sige: Nej, Regelen bør være saadan og saadan? Dem, som har hvervet, har jeg ikke Medlidenhed med. Dette Forhold var forbudt og maa rammes af Loven. Spørgsmaalet er, hvad der skal ske med dem, der har ladet sig hverve. Der staar i Lovforslagets Bemærkninger til § 10, at dette var strafbart efter § 101 i Borgerlig Straffelov. Det er ikke rigtigt, for Bestemmelsen dér gælder kun den, som bærer Vaaben mod Landet eller dets Forbundsfulde, naar vi er i Krig, og man kan efter min Mening ikke med nogen som helst Ret sige, at vi var i Krig efter den 9. April 1940. Det var kedeligt maaske, at vi ikke var det, det skal jeg ikke komme ind paa. At vi ikke var i Krig efter den 9. April 1940, fremgaar ogsaa af, at vi i en hel Del Love har brugt Udtryk som: den Værnemagt, der efter Overenskomst befaandt sig her i Landet. Vi var ikke i Krig, og følgelig kan man efter min Mening ikke anvende § 101 paa dette Omraade. Lad os endvidere tænke os, at vi havde staaet fuldstændig frit, fordi vi var neutrale, altsaa at Danmark ligesom i den forrige Verdenskrig havde været neutral, saa at vi havde kunnet give de Love, vi vilde, og at vi havde kunnet lade være med at give visse Love. Kunde man saa tænke sig en Lov, der i 1940 eller 1941 forbød danske Borgere at gaa i tysk Krigstjeneste? Den Lov vilde vi ikke have givet, selv om vi havde været aldrig saa fri, for saa havde vi samtidig maattet forbyde Folk at gaa i engelsk Krigstjeneste, og jeg tror ikke, nogen her i Landet vilde have været med til at forbyde at gaa i Krigstjeneste til begge Sider, det vil sige været med til at forbyde — for at tage et Forhold — 10 at gaa i tysk Krigstjeneste og 100 at gaa i engelsk. Det afgørende er, at en saadan Lov kunde vi have givet, hvis vi havde været neutrale, men vi vilde ikke have givet den. Derfor forekommer det mig uheldigt at ville straffe dette Forhold.

Jeg har set i Rigsdagstidende, at den tidligere Forsvarsminister har afgivet en Erklæring i Folketinget, og jeg forstod, at